

Wersja zanonimizowana

Tłumaczenie

C-595/20-1

Sprawa C-595/20

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

13 listopada 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Oberster Gerichtshof (Austria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

28 września 2020 r.

Strona powodowa:

UE

Strona pozwana:

ShareWood Switzerland AG

VF

REPUBLIKA AUSTRII

[...]

OBERSTER GERICHTSHOF (sąd najwyższy, Austria)

Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy) jako sąd rozpatrujący skargi rewizyjne w sprawach z zakresu prawa pracy i prawa socjalnego [...] w sprawie z powództwa strony powodowej UE, [...], [...] przeciwko stronie pozwanej nr 1 ShareWood Switzerland AG, [...] Zurych, [...] i stronie pozwanej nr 2 VF, [...], [...] w przedmiocie kwoty 202 045,38 EUR wraz z odsetkami, rozpoznając skargę rewizyjną strony powodowej wniesioną od wyroku Oberlandesgericht Wien (wyższego sądu krajowego w Wiedniu, Austria), orzekającego jako sąd odwoławczy, z dnia 25 lutego 2020 r., [...] w którym utrzymano w mocy wyrok Handelsgericht Wien (sądu gospodarczego w Wiedniu, Austria) z dnia 9 września 2019 r. [...], [...] wydał następujące

p o s t a n o w i e n i e:

I. Do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej kieruje się zgodnie z art. 267 TFUE następujące pytanie prejudycjalne: **[Or. 2]**

Czy art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych należy interpretować w ten sposób, że zawarte między przedsiębiorstwem a konsumentem umowy sprzedaży teczyn wyniosłych i ogorzalek wełnistych, na mocy których ma nastąpić nabycie prawa własności drzew, które to drzewa po wyhodowaniu mają zostać wycięte i sprzedane z zyskiem, w którym to celu owe umowy sprzedaży obejmują umowę dzierżawy i umowę o świadczenie usług, należy uznać za „umowy, których przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości” w rozumieniu tego przepisu?

II. [...].

U z a s a d n i e n i e:

I. Stan faktyczny:

Strona pozwana nr 1 to spółka akcyjna prawa szwajcarskiego. Strona pozwana nr 2 jest członkiem jej zarządu i prowadzi sprawy spółki. Strona pozwana nr 1 oferuje inwestycje w południowoamerykańskie plantacje drzew przeznaczonych na drewno twarde i szlachetne.

Między styczniem 2012 r. a czerwcem 2014 r. strona powodowa, konsument z miejscem zamieszkania w Wiedniu, zawarła ze stroną pozwaną nr 1 umowę ramową oraz łącznie cztery umowy sprzedaży teczyn wyniosłych i ogorzalek wełnistych w Brazylii. Przedmiotem wspomnianych czterech umów sprzedaży było 705 teczyn wyniosłych w cenie 67 328,85 EUR (umowa 275551-V1), **[Or. 3]** 2690 teczyn wyniosłych w cenie 101 716,53 EUR (umowa 275551-V2), 2600 teczyn wyniosłych w cenie 111 583,34 EUR (umowa 275551-V3) oraz 1860 ogorzalek wełnistych w cenie 32 340 EUR (umowa 275551-V4). Umowa ramowa obejmowała ponadto umowę dzierżawy i umowę o świadczenie usług. Przedmiotem umowy dzierżawy było prawo do uprawy drzew, a czynsz dzierżawny był zawarty w cenie sprzedaży. W ramach umowy o świadczenie usług strona powodowa zleciła stronie pozwanej nr 1 uprawę drzew, zarządzanie nimi, wycinkę i sprzedaż oraz przelanie jej zysku netto ze sprzedaży drewna. Różnica między zyskiem netto a zyskiem brutto stanowiła wynagrodzenie strony pozwanej nr 1 za świadczenie tych usług, określone jako odsetek zysku.

Strona pozwana nr 1 reklamowała inwestycję pewnymi dochodami ze sprzedaży drewna i własnością drzew, zyskiem stanowiącym trzykrotność ceny sprzedaży oraz zwrotem z inwestycji na poziomie 12% rocznie przy stosunkowo niewielkim ryzyku.

Umowa ramowa zawarta między stroną pozwaną nr 1 a stroną powodową w 2012 r. zawierała między innymi następujące postanowienia [...]:

„3.1. SWS [strona pozwana nr 1] sprzedaje KUPUJĄCEMU drzewa na plantacjach SWS i SWB w imieniu własnym i na własny rachunek. W chwili uiszczenia ceny sprzedaży SWS zobowiązuje się przenieść prawo własności drzew na KUPUJĄCEGO.

3.2. KUPUJĄCY kupuje drzewa, które są już posadzone i zindywidualizowane. Indywidualizacja ma miejsce do momentu wycinki i sprzedaży poprzez inwentaryzację drzew za pomocą numeru drzewa, numeru gruntu, numeru działki i numeru plantacji.

[...]

4.2. Jako potwierdzenie dokonanego zakupu KUPUJĄCEMU doręcza się po wpływie zapłaty certyfikat zawierający [Or. 4] dane indywidualizujące kupione drzewa.

[...]

7. Dzierżawa gruntów rolnych

7.1. Kupując drzewa, KUPUJĄCY wydzierżawia jednocześnie odpowiednią ziemię (zob. umowę szczególną) na okres, w którym rosną na niej kupione od SWS drzewa, jednak nie dłużej, niż określono to w umowie szczególnej. Dzierżawa obejmuje wyłącznie prawo do uprawy kupionych drzew.

7.2. Czynsz dzierżawny jest zawarty w cenie sprzedaży.

[...]

7.3. Prawo dzierżawy można scedować wyłącznie poprzez odsprzedaż drzew. Poddzierżawa jest wyłączona.

8. Odsprzedaż drzew przez KUPUJĄCEGO

8.1. KUPUJĄCY może w dowolnym momencie odsprzedać swoje drzewa wraz z umową o świadczenie usług lub bez tej umowy osobie trzeciej i przenieść na nią prawo własności. KUPUJĄCY zobowiązuje się scedować na tę osobę trzecią odpowiednie prawo dzierżawy gruntów rolnych wraz z niniejszym zobowiązaniem.

[...]

9. Utrzymanie wartości kupionych drzew

9.1. W celu zwiększenia i utrzymania wartości SWS zaleca regularną pielęgnację drzew. SWS oferuje tę usługę w ramach umowy o świadczenie usług.

[...]

11. Skutki towarzyszące zawarciu umowy o świadczenie usług

11.1. Zawierając z SWS umowę o świadczenie usług, KUPUJĄCY zleca SWS uprawę kupionych drzew zgodnie ze praktycznymi zasadami zarządzania plantacjami i z uwzględnieniem międzynarodowych standardów [Or. 5] dotyczących zrównoważonego gospodarowania plantacją, a także zarządzanie nimi, ich pielęgnację, wycinkę, sprzedaż i wypłatę KUPUJĄCEMU zysku netto ze sprzedaży drewna na podane przez niego konto. SWS przejmuje ponadto wszelkie obowiązki wynikające z dzierżawy gruntów rolnych.

[...]

11.9. Na zlecenie KUPUJĄCEGO SWS decyduje zgodnie z praktycznymi zasadami zarządzania plantacjami, które drzewa zostaną wycięte w którym roku. Przed wycinką SWS udziela KUPUJĄCEMU odpowiedniej informacji. Jeżeli KUPUJĄCY w terminie 10 dni od otrzymania tej informacji nie sprzeciwi się zaproponowanej wycince pocztą zwykłą lub elektroniczną, uznaje się, że wyraża na nią zgodę.

[...]

15.1. SWS ubezpiecza na rzecz KUPUJĄCEGO i na swoją rzecz w pierwszych czterech latach od zasadzenia grunty rolne i teczyny wyniosłe (ale nie inne drzewa) od ognia, uderzenia pioruna, silnych wiatrów i opadów oraz szkód spowodowanych przymrozkami. KUPUJĄCY przyjmuje do wiadomości, że ubezpieczenie nie obejmuje ubytków mniejszych niż 10% teczyn wyniosłych.

[...]

24.1. Umowa ramowa i każda umowa szczególna podlegają szwajcarskiemu prawu materialnemu, z wyłączeniem (i) międzynarodowych konwencji, w tym Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów z dnia 11 kwietnia 1980 r. (CISC) oraz (ii) norm prawa kolizyjnego. [...]

Strona powodowa i strona pozwana nr 1 zgodnie odstąpiły od umowy [275551-JV3.

II. Żądania i argumenty stron: [Or. 6]

Strona powodowa domaga się od pozwanych solidarnie zapłaty (według ostatniego stanu) 201 385,38 EUR wraz z odsetkami w zamian za przedłożenie wszystkich certyfikatów drzew i ewentualne przeniesienie wszelkich wynikających z nich praw i obowiązków. Twierdzi, że zgodnie z przepisami prawa austriackiego, na przykład § 3 Konsumentenschutzgesetz (ustawy

o ochronie konsumentów, Austria; zwanej dalej „KSchG”) w brzmieniu obowiązującym przed przyjęciem Verbraucherrechte-Richtlinie-Umsetzungsgesetz (ustawy transponującej dyrektywę o prawach konsumentów, Austria), BGBl I 2014/33, przysługuje jej prawo do odstąpienia (również) od umów V[1] V2 i V4 oraz odszkodowania. Zgodnie z twierdzeniem strony powodowej strona pozwana nr 1 miała nie wywiązać się z wynikającego z umowy sprzedaży zobowiązania polegającego na zapewnieniu stronie powodowej prawa własności drzew.

Pozwane nie uznały roszczeń i wniosły o oddalenie powództwa.

III. Dotychczasowy przebieg postępowania:

Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo. Wyszedł przy tym z założenia, że przedmiotowe umowy należy uznać za umowy konsumenckie w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Rzym I. Wybór prawa właściwego jest dopuszczalny zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rzym I, nie można jednak przy tym powodować odstąpienia od bezwzględnie wiążących przepisów prawa, które byłoby właściwe w braku wyboru prawa właściwego (w tym przypadku prawa austriackiego) i służy ochronie konsumenta. W myśl art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I – art. 6 ust. 2 nie stosuje się jednak do umów, których przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości. Kwestię tego, co stanowi nieruchomość, należy interpretować zgodnie z prawem Unii. O ile wiadomo, nie ma jeszcze orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącego stanu faktycznego takiego jak ten będący przedmiotem niniejszego postępowania. Zgodnie z pkt 45 not wyjaśniających w sprawie unijnych przepisów o VAT w zakresie miejsca świadczenia usług związanych z nieruchomościami, wchodzących w życie w 2017 r. [Or. 7] towary nieruchome to towary, które nie mogą się przemieszczać lub których nie można łatwo przemieścić. Ponieważ w niniejszej sprawie nie chodzi o drzewa w szkółce leśnej lub podobne towary, które są składowane w balach i muszą być w każdym momencie gotowe do transportu, lecz o drzewa, które muszą przez całe lata rosnąć, aby można było je wyciąć z zyskiem, należy w tej kwestii przyjąć za punkt wyjścia istnienie umów sprzedaży nieruchomości. Zastosowaniem odstępstwa przewidzianego w art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I skutkuje również umowa dzierżawy gruntów rolnych. W związku z tym zdaniem sądu pierwszej instancji zastosowanie znajduje prawo szwajcarskie.

Sąd odwoławczy nie uwzględnił odwołania strony powodowej. W szczególności potwierdził stanowisko sądu pierwszej instancji, zgodnie z którym do stosunku umownego łączącego stroną powodową ze stroną pozwaną nr 1 zastosowanie znajduje – ze względu na dokonany wybór prawa właściwego – prawo szwajcarskie.

Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy) ma teraz wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi rewizyjnej wniesionej od tego wyroku przez stronę

powodową. Również w postępowaniu rewizyjnym strona powodowa opiera swoje roszczenia na austriackim prawie ochrony konsumentów. Jeżeli założenie poprzednich instancji, zgodnie z którym umowa ramowa i umowy szczególne są objęte zakresem stosowania przewidującego odstępstwo przepisu zawartego w art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I, miałyby być niesłuszne, wówczas przynajmniej część podniesionych podstaw prawnych wysuwanych roszczeń wymaga dalszego zbadania.

IV. Podstawy prawne:

Podstawy w zakresie prawa Unii:

Istotne przepisy rozporządzenia Rzym I mają następujące brzmienie:

„Artykuł 3

Swoboda wyboru prawa [Or. 8]

(1) Umowa podlega prawu wybranemu przez strony. Wybór prawa jest dokonany wyraźnie lub w sposób jednoznaczny wynika z postanowień umowy lub okoliczności sprawy. Strony mogą dokonać wyboru prawa właściwego dla całej umowy lub tylko dla jej części. [...]

Artykuł 6

Umowy konsumenckie

(1) Bez uszczerbku dla art. 5 i 7 umowa zawarta przez osobę fizyczną w celu, który można uznać za niezwiązany z jej działalnością gospodarczą lub zawodową („konsument”), z inną osobą wykonującą działalność gospodarczą lub zawodową („przedsiębiorca”) podlega prawu państwa, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu, pod warunkiem że przedsiębiorca:

- a) wykonuje swoją działalność gospodarczą lub zawodową w państwie, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu; lub*
- b) w jakikolwiek sposób kieruje taką działalność do tego państwa lub do kilku państw z tym państwem włącznie;*

a umowa wchodzi w zakres tej działalności.

(2) Niezależnie od ust. 1, dla umowy, która spełnia warunki wymienione w ust. 1, strony mogą dokonać wyboru prawa właściwego zgodnie z art. 3. Wybór taki nie może jednak prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przyznanej mu na podstawie przepisów, których nie można wyłączyć w drodze umowy, na mocy prawa, jakie zgodnie z ust. 1 byłoby właściwe w braku wyboru. [Or. 9]

[...]

(4) Ustępów 1 i 2 nie stosuje się do:

[...]

c) umów, których przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości, innych niż umowy, których przedmiotem jest prawo do korzystania z nieruchomości w oznaczonym czasie w rozumieniu dyrektywy 94/47/WE;

[...]”.

V. Pytanie prejudycjalne:

1. W swojej skardze rewizyjnej strona powodowa kwestionuje stanowisko zajęte przez sądy orzekające w poprzednich instancjach w kwestii prawa właściwego, argumentując, że w niniejszej sprawie występuje „umowa mieszana” w dziedzinie związanych z nieruchomością inwestycji w surowce”, która nie jest objęta wyłączeniem przewidzianym w art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I.

2.1 Bezsporne jest to, że stosunek umowny występujący między stroną powodową a stroną pozwaną nr 1 jest objęty zakresem stosowania art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rzym I. Zgodnie z nim do umowy ramowej i umów szczególnych zastosowanie znajdowałoby austriackie prawo materialne (jako prawo państwa, w którym strona powodowa ma miejsce zwykłego pobytu). Strony uzgodniły, co prawda, że prawem właściwym będzie prawo szwajcarskie. Zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rzym I wybór taki nie może jednak prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przyznanej mu na podstawie przepisów, których nie można wyłączyć w drodze umowy, na mocy prawa, jakie zgodnie z ust. 1 byłoby właściwe w braku wyboru. **[Or. 10]**

2.2 Normy, których „nie można wyłączyć w drodze umowy”, obejmują wszystkie bezwzględnie wiążące normy z zakresu prawa umów, w których wyraźnie uregulowano ochronę konsumentów lub które stanowią wyraz ochrony słabszych stron umowy (na przykład przepisy dotyczące naruszenia dobrych obyczajów przy zawieraniu umów). Zaliczają się do nich podniesione przez stronę powodową w niniejszym postępowaniu podstawy prawne, na których opiera swoje roszczenia.

3.1 Strona powodowa może jednak powołać się na te przepisy tylko, jeżeli umowa nie jest na podstawie art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I wyłączona z zakresu obowiązywania przewidzianej w prawie kolizyjnym ochrony konsumentów.

Artykuł 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I dotyczy (podobnie jak art. 4 ust. 1 lit. c) i art. 11 ust. 5 rozporządzenia Rzym I) „umów, których przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości”.

Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy) zastanawia się zatem nad znaczeniem tych pojęć podlegających wykładni autonomicznej (zob. w kwestii art. 16 ust. 1 Konwencji o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych: [wyrok z dnia 10 stycznia 1990 r., Reichert i Kockler,] C-115/88; ECLI:EU:C:1990:3, pkt 8).

3.2.1 W świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pojęcia te należy (zgodnie z motywem 7 rozporządzenia Rzym I) intepretować w sposób spójny z art. 22 pkt 1 rozporządzenia Bruksela I, względnie art. 24 pkt 1 rozporządzenia Bruksela Ia. Można odwoływać się również do stanowisk zajmowanych w kwestii art. 4 ust. 3 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych ([opinia rzecznik generalnej J. Kokott, Kerr,] C-25/18, ECLI:EU:C:2019:86, pkt 34, 36; [...]).

W art. 4 ust. 3 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych posłużono się [w niektórych wersjach językowych]* – węższym w porównaniu z rozporządzeniem Rzym I – pojęciem umowy w przedmiocie [Or. 11] „prawa rzeczowego na nieruchomości lub prawa do korzystania z nieruchomości”. Zmianę sformułowania wyjaśnia się dostosowaniem do brzmienia art. 22 pkt 1 rozporządzenia Bruksela I (art. 24 pkt 1 rozporządzenia Bruksela Ia) [...].

3.2.2 W świetle doktryny [...] pod pojęciem nieruchomości należy rozumieć wyłącznie nieruchomości i ich części (na przykład prawo własności do lokalu mieszkalnego), ale już nie towary [w niemieckiej wersji językowej: ruchomości]* (w sensie fizycznym), które konkretny porządek prawny obowiązujący w miejscu ich położenia zrównuje z nieruchomościami (na przykład samoloty lub statki) lub traktuje jak nieruchomości (istotne części składowe, ew. również przynależności nieruchomości).

Podnosi się zatem, że również rzeczy, które są na stałe związane z nieruchomością, mogą stanowić towary [w niemieckiej wersji językowej: ruchomości]* w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) [art. 6 ust. 4 lit. c)] rozporządzenia Rzym I. Konkretnie pod pojęciem tym należy rozumieć w pierwszej kolejności wszystkie przedmioty fizyczne, a więc takie, które można wyodrębnić w przestrzeni; pojęcie to obejmuje także żywe organizmy, na przykład rośliny [...].

3.3.1 Wyjaśnienia te sugerują, że drzewa sprzedane w niniejszym przypadku należy uznać za towary [w niemieckiej wersji językowej: ruchomości]* w rozumieniu rozporządzenia Rzym I, zwłaszcza że celem umowy jest przede wszystkim osiągnięcie zysku ze sprzedaży drewna, a więc wycinka drzew.

3.3.2 Odesłanie do not wyjaśniających w sprawie unijnych przepisów o VAT w zakresie miejsca świadczenia usług związanych z nieruchomościami, wchodzących w życie w 2017 r. [rozporządzenia wykonawczego (UE)

* Dodane przez tłumacza. W Polskiej wersji językowej taka różnica nie występuje.

nr 1042/2013] **[Or. 12]** nie przekonuje. Definicja legalna pojęcia „nieruchomości” zawarta w art. 13b znajduje zastosowanie „do celów stosowania dyrektywy 2006/112/WE”. W myśl motywu 18 chodzi tylko o zapewnienie jednolitego opodatkowania przez państwa członkowskie świadczenia usług związanych z nieruchomościami.

3.3.3 Główny powód wyłącznej właściwości sądów państwa, w którym położona jest nieruchomość, wiąże się z tym, że ze względu na bliskość położenia sądy miejsca położenia nieruchomości są predestynowane do ustalenia okoliczności stanu faktycznego oraz do stosowania przepisów i zwyczajów, które są zwykle przepisami i zwyczajami państwa położenia nieruchomości (C-115/88; ECLI:EU:C:1990:3, pkt 10). Zgodnie z takim rozumieniem również odstępstwo od przewidzianej w prawie kolizyjnym ochrony konsumentów w art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I uzasadnia się w doktrynie tym, że umowy, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomości lub prawa do korzystania z nieruchomości, co do zasady wykazują szczególnie ścisły związek z miejscem położenia nieruchomości. Względy ochrony konsumenta powinny zejść w porównaniu z powyższym na dalszy plan [...]. Wątpliwe wydaje się jednak to, czy niniejszy model inwestycji w drzewa uzasadnia odejście od ochrony konsumentów przewidzianej w prawie kolizyjnym.

3.3.4 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyjaśnił już ponadto, że powództwo o rozwiązanie umowy sprzedaży nieruchomości i odszkodowanie z tytułu tego rozwiązania nie wchodzi w zakres stosowania art. 16 pkt 1 Konwencji o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, który przewiduje jurysdykcję wyłączną w sprawach, których przedmiotem są prawa rzeczowe, ponieważ powództwo **[Or. 13]** może mieć skutki dla prawa własności tej nieruchomości, ale mimo to opiera się na prawie obligacyjnym (C-518/99, ECLI:EU:C:2001:209, pkt 18).

Nawet w przypadku odpowiedniego zastosowania tego orzecznictwa subsumpcja tego stanu faktycznego pod normę art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I nie wchodzi w niniejszym przypadku w grę.

3.4 W ocenie Oberster Gerichtshof (sądu najwyższego) przesłanki drugiego odstępstwa przewidzianego w art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I nie są spełnione już dlatego, że głównym przedmiotem umowy nie jest korzystanie z nieruchomości (zob. C-73/77, ECLI:EU:C:1977:208, pkt 16). Dzierżawa gruntów rolnych nie służy odrębnemu celowi – niezwiązanemu z zakupem drzew – lecz wyłącznie dalszemu wykonywaniu i wsparciu realizacji umów sprzedaży i umów o świadczenie usług.

4. Należy jednak wziąć pod uwagę, że art. 24 pkt 1 rozporządzenia Bruksela Ia (podobnie jak przepisy, które go poprzedzały), jako przepis przewidujący jurysdykcję wyłączną, uwzględnia szczególne interesy procesowe, które być może nie zawsze można przenieść na grunt prawa kolizyjnego [...]. Przy wykładni art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I – w porównaniu z art. 24 pkt 1 rozporządzenia

Bruksela Ia – znaczenie mogłyby mieć zatem inne, dotychczas nieuwzględniane rozważania, które biorą ewentualnie pod uwagę również to, że wskutek wyboru prawa właściwego – jak w niniejszym przypadku – zastosowanie znajduje właśnie nie prawo miejsca położenia nieruchomości (Brazylia), mimo że przesłanką odstępstwa od przewidzianej w prawie kolizyjnym ochrony konsumentów jest przecież najwyraźniej ścisły związek umowy z miejscem położenia nieruchomości.

IV. Kwestie proceduralne: [Or. 14]

Jako sąd ostatniej instancji Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy) jest zobowiązany do wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, jeżeli prawidłowe zastosowanie prawa Unii nie jest na tyle oczywiste, by nie pozostawiać miejsca na uzasadnione wątpliwości. W niniejszej sprawie takie wątpliwości występują.

Postępowanie w przedmiocie środka prawnego wniesionego przez stronę powodową należy zawiesić do momentu wydania orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy),

Wiedeń, dnia 28 września 2020 r.

[...]